

адаптація управлінських рішень по забезпеченню конкурентних переваг; розвиток міжнародного товарного обміну; реалізація та регулювання зовнішньоекономічних відносин підприємств; адаптивна система управління організацією.

Отже, адаптація організації – це постійний процес сукупності активних заходів, які вносять зміни в режимі функціонування виробничо-господарського суб'єкта, його структурі та ресурсному потенціалі, що передбачають йому ефективно пристосовуватись до змін в кон'юнктурі ринку та нестабільності зовнішнього оточення.

Використані джерела

1. Будник М.М. Адаптація промислових підприємств до ринкових умов господарювання URL : http://librar.org.ua/sections_load.php?s=business_economic_science&id=27
2. Ландіна Т.В. Організаційно-економічні механізми адаптації підприємства до умов ринку URL : <http://ird.gov.ua/publication/lmon.pdf>
3. Акофф Р.Л. Планирование в больших экономических системах URL : <http://lib.mexmat.ru/books/79256>
4. Крисько Ж. Л. Адаптація підприємства до зовнішнього середовища через механізм реструктуризації. Галицький економічний вісник, 2009. № 2. С. 38-42.

Лукачик Тетяна

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Крамарчук С.П.)

ЗНАЧЕННЯ ТА ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ ОХОРОНИ ПРАЦІ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

Охорона життя та здоров'я громадян у процесі їх трудової діяльності, створення безпечних та нешкідливих умов праці є одним з найважливіших державних завдань.

Охорона праці відіграє важливу роль як соціальний чинник, оскільки, якими б вагомими не були трудові здобутки, вони не можуть компенсувати людині втраченого здоров'я, а тим більше життя – те й інше дається лише один раз. Необхідно пам'ятати, що внаслідок нещасних випадків та аварій гинуть на виробництві не просто робітники та службовці, на підготовку яких держава витратила значні кошти, а перш за все люди – годувальники сімей, батьки та матері дітей.

Окрім соціального, охорона праці має, безперечно, важливе економічне значення – це й висока продуктивність праці, зниження витрат на оплату лікарняних, компенсацій за важкі та шкідливі умови праці тощо. Незадовільний

же стан охорони праці важким тягарем лягає на економіку держави. Так в Україні щорічно майже 17 тис. чоловік стають інвалідами, чисельність пенсіонерів внаслідок трудового каліцтва перевищила 150 тис. чоловік, щорічна загальна сума виплат на фінансування пільгових пенсій та пенсій з трудового каліцтва, відшкодування заподіяної шкоди потерпілим на виробництві та інших виплат, пов'язаних із незадовільними умовами праці, перевищує 1 млрд. грн. [1, с. 7].

Впродовж багатоміліардної історії людства проблеми здоров'я та безпеки праці завжди посідали чільне місце в соціальному та економічному житті суспільства і були пов'язані з розвитком суспільного виробництва та формуванням суспільного буття. Цілком зрозуміло, що вивченню питань охорони праці приділялась серйозна увага. Вчені, інженери, лікарі, психологи, представники інших наук та фахів вивчали проблеми створення безпечних та нешкідливих умов та засобів праці[2]. Тому історично склалось, що охорона праці як галузь науки виникла на перетині соціально-правових, технічних і медичних наук, науки про людину. Головними об'єктами її досліджень є людина в процесі праці, виробниче середовище, організація праці та виробництва, знаряддя праці. На підставі цих досліджень розробляються заходи та засоби, спрямовані на збереження здоров'я і працездатності людини в процесі праці.

Охорона праці тісно пов'язана з промисловою безпекою, пожежною безпекою, електробезпекою, охороною навколишнього середовища. В сукупності вони є складовими безпеки життєдіяльності [3].

В ході роботи по забезпеченню охорони праці на виробництві необхідно керуватися рядом основоположних принципів:

1. Безпека праці повинна враховуватися при прийнятті рішень з усіх питань виробництва на всіх його рівнях і стадіях, починаючи від проектування, будівництва, експлуатації та до випуску кінцевої продукції.

2. Забезпечення безпеки праці і поліпшення умов роботи є першочерговим завданням керівної ланки підприємства. Кожен представник вищої та середньої ланки керівництва повинен нести відповідальність за безпеку праці. Функціональні обов'язки кожного в цій сфері повинні бути чітко закріплені в посадових інструкціях. Компетенція керівника в питаннях охорони праці повинна розцінюватися як рівноправна і необхідна складова його професійної компетенції.

3. Служба охорони праці повинна бути одним з ключових підрозділів, що підкоряються безпосередньо керівнику. Функції її повинні бути чітко визначені і розмежовані з функціями інших служб.

4. Адміністрація повинна всіляко сприяти розвитку співробітництва з

робітниками і їх уповноваженими представниками у виробленні політики охорони праці, плануванні та проведенні профілактичних заходів.

5. Програми безпеки праці повинні ґрунтуватися не тільки на аналізі доконаних нещасних випадків, а й на проведенні попереднього аналізу виробничих ризиків, атестації робочих місць за умовами праці.

6. Організація роботи з охорони праці та її ефективність в першу чергу залежать від компетенції всіх її учасників – навчання безпеки праці всіх працівників, фахівців, керівників повинно бути невід'ємною частиною професійного навчання та підвищення кваліфікації.

Всі дії, прийняті в галузі охорони праці, повинні бути скоординовані і бути частиною загальної системи заходів по раціоналізації трудової діяльності. Основна мета заходів з охорони праці – збереження здоров'я і життя працюючих, тому економічний ефект від їх здійснення грає підлеглу роль по відношенню до соціального ефекту. Він виступає не критерієм вибору пріоритетів в напрямках діяльності з охорони праці, а критерієм відбору більш економічного варіанту досягнення поставленої соціальної мети (зниження захворюваності, травматизму, чисельності зайнятих в несприятливих умовах і т.п.).

Використані джерела

1. Жидецький В. Ц. Основи охорони праці: підручник. Львів: Афіша. 2004. 250 с.
2. Зеркалов Д. Полукаров. К. Безпека праці в медичних закладах: довідковий посібник. Київ: Основа, 2011. 702 с.
3. Кривокульська Н.М. Крисько Ж.Л. Аналіз практики управління охороною праці в медичній установі. Економіка і суспільство. Випуск 9. 2017. С.479-483.

Маркевич Богдан

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу Сковчиляс С.М.)

ІННОВАТИЗАЦІЯ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАКЛАДУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Процес реформування охорони здоров'я вимагає інноватизації управлінської діяльності закладів охорони здоров'я. Більше того, розвиток інформаційного суспільства ставить нові вимоги до інформаційних ресурсів сфери охорони здоров'я (в частині їх повноти, системності, універсальності тощо). Тому, інноваційною технологією, яка повинна бути імplementована у процес управління інформаційними ресурсами закладів охорони здоров'я, є логістична інформаційна технологія.